

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: **X, narozený dne X**
státní příslušník Ukrajiny
bytem X

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 4. 2024, č. j. MV-42467-5/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 6. 2. 2024, č. j. OAM-72102-12/ZM-2023. Ministerstvo tímto rozhodnutím zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, protože ve stanovené lhůtě nepředložil pracovní smlouvu s uvedením týdenní pracovní doby

a mzdou dosahující výše alespoň minimální mzdy stanovené nařízením vlády pro rok 2023. Ministerstvo rozhodlo podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobce byl držitelem povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty s platností od 18. 10. 2021 do 17. 10. 2023. Dne 11. 10. 2023 podal u ministerstva žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Požadoval prodloužit dobu platnosti zaměstnanecké karty k zaměstnavateli X na pracovní pozici „Pomocní montážní dělníci“ uvedenou v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. K tomu doložil pracovní smlouvu ze dne 1. 10. 2023, která uváděla, že „*při nástupu mzdový výměr je 17 000 Kč*“ a „*týdenní pracovní doba je po dohodě*“. Ministerstvo žalobce vyzvalo k odstranění vad žádosti. Výzva byla žalobci doručena fikcí dne 7. 12. 2023, na tuto výzvu žalobce nereagoval a požadované doklady nepředložil. Dne 22. 1. 2024 byla taktéž fikcí žalobci doručena výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.
3. Rozhodnutí ministerstva napadl žalobce odvoláním, v němž uvedl, že nebyl seznámen se skutečností, že má doložit skutečnosti týkající se jeho žádosti. Společně s odvoláním předložil dodatek k pracovní smlouvě ze dne 1. 1. 2023, podle nějž týdenní pracovní doba činí 40 hodin a mzda 17 300 Kč měsíčně. Žalovaná odvolání zamítla jako nedůvodné. V odůvodnění konstatovala, že ministerstvo stanovilo žalobci přiměřenou 10denní lhůtu k odstranění vad žádosti. Uvedení adresy, o níž cizinec ví, že na ní bude moci zásilku převzít, je pouze jeho odpovědností. Doručení fikcí v nynější věci bylo podle žalované v souladu se zákonem. Ohledně předložení dodatku k pracovní smlouvě žalovaná odkázala na § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který upravuje koncentraci řízení. V řízení o žádosti je odpovědností účastníka doložit všechny požadované doklady.

II. Žaloba

4. Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou, v níž uvedl, že napadené rozhodnutí spočívá na chybném posouzení provedených důkazů a zjištěných skutečností, na nesprávném právním posouzení, žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rozhodnutí je nepřiměřeně tvrdé a restriktivní. Zákon o pobytu cizinců žalovaná aplikuje pouze gramaticky, ne teleologicky a neposuzuje míru správního uvážení. Tím napadené rozhodnutí zasahuje do základních lidských práv a je v rozporu se zásadami evropského práva a judikaturou Soudního dvora Evropské unie a zásadou přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců.
5. Dále žalobce namítl, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro doručení fikcí. Obě obálky vykazují opakované přepisy dat a škrtnání. Je nutno připomenout, že pouze správně vyplněná doručenka a případně obálky o nevyzvednuté zásilce splňují podmínky pro možnost vyznačení doručení fikcí.
6. Podle žalobce měla žalovaná přijmout doplnění žádosti v odvolání. Její postup je nepřijatelný, necitlivý a je dovozován jen z gramatického znění zákona, a nikoliv z celkového posouzení žalobcovy situace. Pokud jde o nedostatky pracovní smlouvy, které měl žalobce odstranit, nelze mu jakožto zaměstnanci klást tato pochybení k tíži.

7. Žalobce dále poukázal na to, že v ČR žije přes tři roky, nemá záznam v rejstříku trestů ani přestupků, má v ČR vytvořeny pevné sociální vazby. Neprodlení doby platnosti zaměstnanecké karty představuje nepřiměřený zásah do jeho lidských a základních práv. S ohledem na ruskou agresi na Ukrajině namítl také nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), z níž plyne, že žalovaná měla vážit intenzitu porušení zákona žalobcem. Rozhodnutí žalované je tedy nepřezkoumatelné. Konkrétní skutkové okolnosti by měly nasvědčovat intenzitě porušení zákona cizincem, správní orgány zcela opomněly posouzení osobního stavu žalobce.
8. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí. Žalobce nově namítl, že obě obálky s výzvami k odstranění vad žádosti a k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí vykazují opakované přepisování v datech a škrtnutí. Podle žalované jsou z obou obálek zřejmá data, kdy byly zásilky připraveny k vyzvednutí, a že k tomu byl adresát vyzván. Rovněž jsou zřejmá data, kdy byly zásilky vráceny zpět odesílateli, tj. ministerstvu. Doručovatel přeškrtnul údaje o adresátovi v okamžiku vrácení zásilek zpět odesílateli, což je zcela standardní postup. Žalobce měl možnost si obě zásilky vyzvednout, k čemuž byl také náležitě vyzván. To, že se žalobce neseznámil s obsahem těchto písemností, když si je nevyzvedl, jde k jeho tíži. Písemnosti byly žalobci doručeny v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců.
10. Pokud jde o nedostatky pracovní smlouvy, žalovaná namítla, že vztah mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem je soukromoprávním vztahem, přičemž souhlas se zněním v řízení původně předložené pracovní smlouvy stvrdil žalobce svým podpisem. Po doručení výzvy k odstranění vad žádosti měl žalobce předložit doklad prokazující požadovanou výši mzdy a konkrétní týdenní pracovní dobu, což však do vydání rozhodnutí ministerstva neučinil. Neposkytnutím součinnosti sám vyvolal důvod pro zamítnutí své žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
11. Co se týče dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, namítla žalovaná, že do rozhodnutí ministerstva žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Obě správní rozhodnutí takový zásah nepředstavují. Žalobcem citovaný rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 66/2019-41, není dle žalované přílehlavý, neboť se týkal případu zamítnutí žádosti z důvodu jiné závažné překážky pobytu spočívající v neplnění účelu pobytu.
12. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal soud v řízení podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového

a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

14. Především se krajský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Tu žalobce dovozoval v zásadě z toho, že se správní orgány nezabývaly jeho osobním stavem a na to navazujícími dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Jak však poukázala žalovaná ve vyjádření, žalobce ve správním řízení možný nepříznivý dopad rozhodnutí netvrdil. Nepřezkoumatelnost představuje nejzávažnější vadu správního rozhodnutí, pro níž není možné jeho obsah věcně posoudit, a to buď pro nesrozumitelnost nebo absenci odůvodnění (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS či ze dne 8. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Těmito vadami tedy napadené rozhodnutí netrpí, je zřejmé, jaké skutečnosti žalovaná pojala za rozhodné, výrok také odpovídá odůvodnění. V žalobě nově vznesená námitka, kterou se správní orgány nemohly pro pasivitu žalobce zabývat do nejmenšího detailu, nemůže bez dalšího založit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
15. Ze shora uvedeného je zřejmé, že s námitkou nepřezkoumatelnosti úzce souvisí námitka dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle odst. 3 citovaného ustanovení platí, že *[p]řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví*. Judikatura NSS však s ohledem na aplikační přednost závazků vyplývajících z čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dovodila, že správní orgány jsou povinny posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince i tehdy, pokud to zákon výslovně nestanoví. Nezbytnou podmínkou takového postupu je vznesení námítky cizincem ve správním řízení. Námitka musí být natolik konkrétní, aby z okolností případu nebylo možné takový zásah bez bližšího posouzení vyloučit. Teprve pak se správní orgány musí s touto námitkou vypořádat (viz k tomu např. rozsudky NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, bod 13, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, bod 29).
16. Nelze očekávat, že správní orgány budou znát žalobcův život ve stejné míře detailu jako žalobce sám. Žalobce v řízení před ministerstvem ani v odvolání žádné skutečnosti týkající se jeho rodinného a soukromého života, potažmo negativního zásahu rozhodnutí do něj neuvedl. Pouze namítl vady při doručování. Žalovaná se možnými dopady do soukromého a rodinného života žalobce přesto zabývala, a to v míře odpovídající tomu, co v řízení vyšlo najevo. Vzala v úvahu ruskou invazi na Ukrajině. Konstatovala, že napadené rozhodnutí dopadá pouze na pracovní možnosti žalobce. Neznamená však nutnost vycestovat na Ukrajinu z důvodu možnosti udělení dlouhodobého víza za účelem strpění. V návaznosti na něj má žalobce možnost požádat o pracovní povolení. Není tak pravdou, že by se žalovaná dopadem rozhodnutí do žalobcova života nezabývala. Poněkud rozsáhlejší, avšak stále obecná tvrzení, žalobce poprvé uvedl až v žalobě.
17. Pokud se žalobce dovolával toho, že žije na území ČR přes tři roky, vytvořil si tu pevné vazby, nebyl trestán a s pobytem spojoval své budoucí životní plány, pak lze pouze uvést, že dodržování zákonů není mimořádnou okolností, k níž by měla žalovaná přihlížet, ale zcela běžnou a očekávanou praxí. Je totiž povinností každého cizince dodržovat zákony ČR a dostát povinností v nich stanovených. Nejde tak o důvody, které by mohly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Dobu pobytu žalobce na území ČR nelze považovat za dlouhou.

18. Krajský soud připomíná, že správní řízení v této věci bylo vedeno na žádost žalobce. V těchto typech řízení se tedy předpokládá určitá míra součinnosti žadatele. Pokud nezbytnou součinnost cizinec správnímu orgánu neposkytne a mimo jiné nedoloží požadované doklady, předpokládá zákon o pobytu cizinců negativní důsledky v podobě neudělení dlouhodobého pobytu (víza) podle § 56 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nedává správním orgánům možnost zohlednit důvody nepředložení dokladů či jejich nedoplnění v reakci na výzvu správního orgánu. V projednávané věci v zásadě není sporu o tom, že žalobce této povinnosti nedostál. Žalobce však tvrdil, že o doručení výzvy k odstranění vad a k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nebyl vyrozuměn a že nebyly splněny podmínky pro doručení tzv. fikcí. Na obálkách, kterými ministerstvo doručovalo obě výzvy, jsou podle žalobce patrné přepisy a škrtnání. Krajský soud ze spisu ověřil, že vady zpochybňující průkaznost údajů na doručenkách se na obálkách nevyskytují. Naopak, je zřejmé, kdy se doručovatel pokusil o doručení a do kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí. Pokud jde o to, že žalobce neměl ve schránce výzvu k převzetí zásilky, jde o tvrzení, které nijak neprokázal, relevantním způsobem nezpochybnil postup doručovatele (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2014, č. j. 8 As 56/2014-24).
19. K námitce týkající se dodatečného předložení dodatku pracovní smlouvy soud ve shodě s žalovanou konstatuje, že šlo o novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, k níž nebylo možné v odvolacím řízení přihlédnout. Soud neshledal důvody k prolomení koncentrace řízení, v podrobnostech si dovolí odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaná zásadě koncentrace řízení a její aplikaci na žalobcův případ podrobně věnovala.
20. Na závěr soud poznamenává, že výsledek správního řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty ani tento rozsudek nebrání žalobci v tom, aby si svůj pobyt na území ČR zlegalizoval využitím jiného institutu podle zákona o pobytu cizinců či zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

21. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce i žalované.
23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalovaná, ale náhradu nákladů řízení nežádala, ostatně jí žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 19. srpen 2024

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně